

Jeden z aktivních podporovatelů naší strany PRO mi zaslal tento velmi aktuální text vzhledem k dodávání tanků západní proveniencí na Ukrajinu.

Opravdu stojí za přečtení!

Obrázek si následně udělejte sami. Já osobně opět opakuji, že jedinou cestou je usednout co nejdříve k jednacímu stolu a dohodnout nejlepší možné podmínky příměří a následně i míru. Vše ostatní je zbytečné plýtvání penězi a především lidskými životy.

V posledních dnech vypuštěné zprávy o přesunu tanků Leopard, Challenger, Abrams či Leclerc na Ukrajinu mě vedou k úvahám, kam až jsou šílenci v USA a EU ochotni zajít.

Během základní vojenské služby v polovině 80. let jsem sloužil jako řidič tanku. První jízdy na legendárním T-34, následně na modernizovaném T-55 a ke konci i na T-72. Na rozdíl od mnoha samozvaných „odborníků“ jsem na vlastní kůži zažil pobyt v železné rakvi po dobu dvou let, zažil jsem nespočet ostrých střelb, zažil jsem jízdu pod vodou a další podobné „atrakce“.

Ukrajina nebyla 24. února neozbrojenou zemí. Disponovala dva a půl tisíci bojových tanků, měla k dispozici kolem 4 tisíc bojových vozidel pěchoty. Stejně tak Ukrajina disponovala moderním velkým komplexem na výrobu obrněné techniky – charkovským tankovým závodem. Mimo to Ukrajina získala stovky dalších tanků a tisíce bojových vozidel pěchoty. Dnes je tato technika v drtivé většině sešrotovaná. O tom mimo jiné vypovídá množství videí (paradoxně i v mainstreamu), kdy jsem s údivem sledoval 50–60 let staré tanky T-55 či T-64. Laik to rozezná obtížně, protože je povětšinou ověšen pasivním systémem proti PTRS (protitankovým řízeným střelám). Člověk, který tuto techniku zná, dokáže podle tvaru a pojezdového ústrojí tyto stroje rozeznat bezpečně. Pokud tedy za 10 měsíců Ukrajina ztratila 3 000 tanků a tisíce bojových obrněných vozidel, položme si otázku, co může změnit pár desítek tanků západní proveniencí.

V první řadě, výcvik osádky tanku trval již za nás zhruba 6 měsíců v základním ovládnutí a další 3–4 měsíce potom se cvičení osádky. A to mluvíme o mnohem jednodušší technice. Mnoho lidí trpí zjednodušenou představou, že řidič si sedne do korby, nastartuje a jede, střelec se chytí zaměřovače a spouští a střílí, velitel koukne do periskopu a velí. Jenže řídit tank není tak jednoduché – zejména v terénu. Potřebujete odhad, máte velice omezený rozhled a řídíte padesátitunové monstrum, kde je minimální odpružení a každá díra může mít fatální následky na provozuschopnost tanku. Dále musíte ovládat technické parametry pohonu, musíte znát a provádět základní údržbu, musíte umět bleskově reagovat na pokyn velitele nebo střelce. Střelec se musí naučit základní znalosti fyziky, vyhodnocovat cíle, ovládat věž, zbraně a typy munice v závislosti na cílech, a rychle reagovat na velitele souběžně s pokyny řidiče na směr jízdy nebo přizpůsobení rychlosti. Velitel musí mít předpoklady pro rychlé a bezpečné rozlišení a stanovení cílu, stanovení priorit, koordinaci posádky, vyhledávání ve složitém terénu. To vše je pak nutné konat v bojových podmínkách a mohu vás ubezpečit, že to není nic jednoduchého ani při výcviku, kdy po vás nic nestřílí, nikdo vás neohrožuje a nejhorší co se vám může stát, je vyčínění od nadřízeného. Pro ilustraci několik zajímavostí. Při střelbě z T-55, který disponoval pouze 100 mm kanónem s daleko menším výkonem, jste musel udržovat motor na 2500 otáčkách. Při menších otáčkách po výstřelu zpětný ráz motor zhasnul. Na promazání pojezdového ústrojí jsem spotřeboval 12 kg vazelíny a 3 hodiny času.

Na tanky západní proveniencí budou muset být zaškoleni stovky ukrajinských branců. Mimo jiné pro ně bude zcela nová pozice nabíječe, protože ta v sovětské technice odpadla díky samonabíjecímu systému už od tanku T-64. Ze západních tanků tímto disponuje pouze francouzský Leclerc. Připočteme k tomu jazykovou bariéru, naprosto odlišné systémy pohonu a systému řízení palby a rozdílnou munici. Obrovské problémy pak budou v logistice. Během druhé války byla noční mrourou nacistických plánovačů přes 250 různých typů bojových a nákladních vozidel z celé okupované Evropy, různé typy munice, náhradní díly, opravárenské čety či pohonné hmoty.

Celá infrastruktura Varšavské smlouvy byla přizpůsobena sovětské technice. Ta je však podstatně lehčí než západní. Pokud bychom to teda převedli do normální mluvy, veškeré silniční mosty byly dimenzovány na

20 a 50 tun – což byla váha obrněných vozidel pěchoty a tanku. To samozřejmě platí i pro Ukrajinu. Je to jeden z důvodů, proč Polsko nakupuje korejské tanky Black Panther – podstatně lehčí než tanky Abrams nebo Leopard. Byl to mimochodem důvod, proč se uvažovalo o jejich nákupu i pro českou armádu. Abrams M1A1 váží 67 tun, M1A2 pak 71-73 tun, Leopard 2 pak 68-73 tun dle verze. Tank Abrams má v terénu rychlost 30 km/h a spotřebu 6-8 litru paliva na 1 km jízdy. Leopard pak má spotřebu 5 litru paliva na kilometr. Co však bývá největší nevýhodou Abramsu, je jeho turbínový motor, který trpí velkou poruchovostí. Mimochodem Ukrajinci vyrobili několik tanku T-80 s turbínovými motory a velice rychle od této varianty ustoupili.

Co tedy očekávat? Pochopitelně nic, výsledek bude obdobný jako s dělostřeleckými systémy ze západu. Přibude několik tisíc mrtvých na obou stranách. Různé typy houfnic, které dostala Ukrajinská armáda, jsou na tom obdobně jako ruské houfnice. Po 50-100 výstřelech je potřeba provést údržbu a povětšinou výměnu hlavně. Rusové provádí údržbu na frontě, Ukrajinci je musí odesílat do Pobaltí, Polska, Slovenska nebo k nám. S těmi tanky je to obdobné. V dodávkách munice a pohonných hmot je situace obdobná. Po vyřazení značné části energetických zdrojů došlo k velkému omezení železniční přepravy na Ukrajině. Diesellových lokomotiv je málo a odlišný rozvor kolejí neumožňuje dodávky lokomotiv z Evropy. Dalším aspektem je pochopitelně skutečnost, že všechny dodávky je nutné na hranicích Ukrajiny překládat.

V letech 1942-44 vládli na bojištích tank Tiger I. Byl to bezkonkurenčně nejlepší tank v podstatě bez soupeře. Jenže Němci jich vyrobili za dva roky 1341 a spojenci dokázali v roce 1944 vyrábět 8000 tanku měsíčně. Navíc vzdušná nadvláda nedovolovala Němcům nic víc než urputnou obranu odsouzenou k neúspěchu. V této opotřebovací válce neměli šanci. A podobné vyhlídky čekají Ukrajinu. Mrzí mě to s ohledem na běžné obyvatelstvo, které bude zdecimováno. Ztratí značnou část mladých lidí a bude traumatizováno.

Ještě bych upozornil na jednu věc. Rusové od padesátých let mají totožné ráže zbraní a munice od 50. let je plně kompatibilní po celou éru SSSR i Ruska. Můžeme se jen domnívat, jaké množství munice mají Rusové ve skladech. Je velice pravděpodobné, že výroba je v Rusku mnohem efektivnější a levnější než v zemích NATO. Ruský rozpočet na celou armádu činí 68 miliard USD, vojenská pomoc USA a EU Ukrajině činila za 10 měsíců 56 miliard USD! Efekt pro Ukrajinu? Stovky tisíc mrtvých a zraněných bez vyhlídky na úspěch. Zelenskyj nařídil novou vlnu mobilizace na vytvoření záloh 200 000 vojáků. Výsledek? Podle svědectví lidí ze Zakarpatí, kteří utekli před ukrajinskými náhončími z SBU do Maďarska, odvádějí do armády 16leté kluky. Nepřipomíná to něco?

Snad Vám tato moje stať pomůže při odpovědích na otázky možného dopadu nesmyslných kroků kolektivního Západu, které si jistě se svými spolupracovníky musíte chtít nechtít pokládat. Vždy jsem si myslel, že racionalita vůdce euroatlantické civilizace nedovolí přímý střet mezi jadernými mocnostmi, který nemůže mít vítěze. V poslední době o tom začínám pochybovat a s příchodem Petra Pavla na hrad v kombinaci s amazonkami typu Černochové nebo Pekarové-Adamové mě skutečně jímá hrůza a strach.